

De dag dat alles
anders werd

Colofon

Copyright © 2026 Eva Krap

Auteur: Eva Krap

ISBN: 9789465464688

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een groot deel van de locaties in dit verhaal bestaat echt. Sommige straten, winkels, gebouwen en plekken in New Orleans zijn gebaseerd op bestaande locaties; andere zijn ontstaan vanuit de verbeelding van de auteur en toegevoegd aan het verhaal waar de werkelijkheid ruimte liet.

De folklore, legendes en verhalen waar in deze roman naar wordt verwezen, maken echter daadwerkelijk deel uit van de cultuur en verteltradities van Louisiana en New Orleans. Zoals met veel folklore bestaan er verschillende versies naast elkaar, afhankelijk van wie het verhaal vertelt.

1.

De weg trekt onder ons weg als een wond die niet dicht wil. Ik lig half op mijn zij op de achterbank, mijn hoofd tegen het raampje gedrukt, en kijk hoe de wereld naast ons steeds weer verdwijnt. Bomen. Een benzinstation. Een bord dat ik niet meer kan lezen voor ik de letters heb opgepikt. Het landschap schuift weg alsof het er klaar mee is, alsof het ook liever wil dat we verdwijnen. Het glas is koud tegen mijn slaap. Ik druk mijn hoofd er harder tegenaan.

Achter me - achter de auto - is bijna niets te zien. De achterraut is voor de helft geblokkeerd door dozen. Bruine dozen, dichtgeplakt met tape die mijn moeder er zo hard overheen heeft gedrukt dat de randen zijn ingescheurd. Eentje heeft een opschrift in haar handschrift: KEUKEN. Een andere: BOEKEN/VID. Het woord vid steekt me om een reden die ik niet helemaal kan benoemen. Alsof ze niet de moeite heeft genomen om te kijken wat erin zat. Stop het er maar in. Tape eroverheen. Weg ermee.

Tussen de dozen liggen tassen. Een sporttas van mij, de rits half open, een mouw van een shirt hangt eruit als een tong. De grote blauwe weekendtas van mijn moeder waarvan ik weet dat die de badkamerspullen bevat omdat ze die altijd apart doet, voor het geval er iets lekt. Ze heeft gisteravond nog een uur ingepakt terwijl ik op mijn kamer zat en naar het plafond keek. Ik heb gehoord hoe ze door de gangen liep. Hoe ze deuren opende en sloot. Hoe het stil was waar geluid had moeten zijn.

Er staan ook twee dozen met kleding. We zullen toch kleding moeten dragen, had ze twee weken geleden gezegd, op de toon van iemand die een rekensom oplost. Ze had het niet tegen mij gezegd, maar ook niet echt tegen zichzelf. Ze had het gezegd in de richting van de leegte die mijn vader had achtergelaten. Alsof ze hem ervan

probeerde te overtuigen. Alsof hij degene was die haar tegenwerkte.

We zullen toch kleding moeten dragen.

Ja. We zullen toch kleding moeten dragen.

De rest hebben we achtergelaten. De bank. Het tafelkleed dat mijn vader ooit had gevouwen op een manier die me irriteerde, de verkeerde kant naar boven, maar dat ik nu zou willen vasthouden met beide handen. De klok in de gang die elke nacht op het hele uur tikte en me wakker hield en die ik verfoeide. Zijn schoenen in de bijkeuken. Ik heb het zelf gezien toen mijn moeder de deur voor de laatste keer opendeed, me bijna naar buiten duwde, er zelf achteraan sprong, en meteen weer sloot. Ik weet niet wat er met die schoenen gaat gebeuren. Ik denk dat ze er nog staan. Ik denk dat iemand anders ze straks zal vinden en zal denken: waarom laat iemand schoenen achter?

Ik draai me van het raam af en staar naar het plafond van de auto. Er zit een vlek bij de leeslamp, al jaren, van een keer dat ik met een viltstift had liggen tekenen op de achterbank en de auto over een hobbel reed. Mijn vader was boos geweest. Niet heel boos. Maar genoeg dat ik het me herinner.

Ik kijk er nu naar en probeer te voelen wat ik zou moeten voelen, maar het lukt niet echt. Er is van alles, maar het zit te diep en te dicht op elkaar gedrukt om uit elkaar te halen. Boos, ja. Op haar, denk ik, al weet ik niet precies waarom. Nee, ik weet het wel. Omdat ze heeft beslist. Omdat ze gewoon heeft beslist, op een ochtend, met koffie voor zich, en me heeft verteld dat we gaan. Niet gevraagd. Verteld. Ik had willen schreeuwen en had niets gezegd, en dat voelt sindsdien als een steen die ik met me meesjouw en niet neer kan zetten.

Vier maanden. Het is vier maanden geleden en ik kan er nog steeds niet bij. Niet op de manier waarop mensen

bedoelen als ze zeggen dat ze er niet bij kunnen. Ik bedoel het letterlijk: ik raak de gedachte aan, voel hoe heet hij is, en trek mijn hand terug. Mijn vader is dood. Mijn vader is dood. De woorden kloppen als feiten, ze zijn correct, maar ze landen niet. Ze glijden langs iets heen wat harder is dan ik had verwacht.

Zijn hart heeft het gewoon opgegeven. Dat klinkt bijna vriendelijk als je het zo zegt. Zijn hart heeft het opgegeven. Alsof het moe was. Alsof het besloten had dat het genoeg was geweest.

Ik was op school toen het gebeurde. Scheikunde, tweede uur. Ik kan me niet meer herinneren wat we deden, maar ik weet nog dat ik door het raam keek en dacht dat het buiten bewolkt werd. Meer niet. Dat is alles wat ik dacht. En ondertussen.

Ondertussen.

Mijn moeder zit voorin en rijdt. Ze heeft de radio aan, zacht, een zender die ik niet ken. Af en toe schuifelt er iets tussen de muziek door - een nieuwsbericht, een stem - maar ik kan het niet verstaan. Ze houdt haar handen op het stuur op de positie die mijn vader altijd tien voor twee noemde, al snap ik niet waarom je het zo zou noemen. Ze kijkt recht voor zich uit. Ik ben bewust niet naast haar gaan zitten. Ik kon het niet, kon haar niet aankijken, wilde het liefst wegrekken. Elke spier in mijn lijf leek zich aan te spannen, klaar voor de sprint. Maar toch ben ik in de auto gestapt. Wat kon ik anders?

Ze heeft vanmorgen tegen me gezegd dat ik moest eten. Ik heb een boterham gepakt en die later in mijn zak gestopt en buiten in een prullenbak gegooid. Ze heeft het niet gezien, of ze deed alsof ze het niet zag, wat eigenlijk hetzelfde is geworden.

We praten niet. We hebben de afgelopen vier maanden bijna niet gepraat - niet écht, niet op de manier waarop we

vroeger praatten, aan tafel, over niets, over school, over wat er op het nieuws was, met mijn vader die altijd iets zei wat niemand verwachtte en ons allebei aan het lachen maakte. Nu is er een soort stilte tussen ons, op de plek waar hij stond. En we lopen er allebei omheen.

Ik begrijp haar niet. En ik geloof niet dat ze mij begrijpt. Misschien is dat niet eerlijk. Misschien is ze kapot op een manier die ik niet kan zien. Maar ik zie haar alleen maar bezig zijn. Dozen pakken. Belletjes plegen. Beslissingen nemen. Ze heeft gehuild, een keer, op de begrafenis, stil, met haar hand voor haar mond. Sindsdien niet meer, voor zover ik heb kunnen zien. Of ze huilt als ik slaap. Of ze heeft ergens een plek gevonden waar ze het opbergt en de sleutel heeft weggegooid.

Ik kijk weer naar buiten. Een billboard. Een wegrestaurant. Een man die bij zijn auto staat en naar de horizon kijkt met zijn hand boven zijn ogen, al is het helemaal niet zo zonnig. Dan is hij weg.

De weg trekt onder ons door. De dozen schuiven een millimeter als we een bocht nemen. Ergens voorin tikt iets in het dashboard, regelmatig, en ik weet niet wat het is, maar ik hoor het al de hele rit.

Ik sluit mijn ogen.

Ik doe alsof ik slaap.

Ik weet niet hoe lang ik dat volhoud.

2.

"Caleb."

Haar stem snijdt door de zachte ruis van de radio. Niet hard, niet dringend. Gewoon mijn naam.

Ik doe mijn ogen open. Het landschap is veranderd terwijl ik deed alsof ik sliep. Minder bomen. Brede bermen. De lucht heeft een andere kleur gekregen, iets geler, iets zwaarder, alsof de atmosfeer dikker wordt naarmate we verder rijden.

Ik overweeg om niets te zeggen. Om mijn ogen weer dicht te doen en te wachten tot ze het opgeeft. Vier maanden heeft me geleerd dat het wachten altijd eindigt - dat ze uiteindelijk altijd weer wegdraait, terug naar zichzelf, terug naar die plek waar ik niet bij kan. Het zou eenvoudiger zijn. Maar er is iets aan de manier waarop ze mijn naam zegt. "Ja?"

Ze kijkt niet achterom. Haar handen blijven op het stuur. Even is het stil, lang genoeg dat ik denk dat ze toch niets gaat zeggen, dat het een vergissing was, dat ze mijn naam heeft uitgesproken als een reflex zonder bedoeling.

Dan: "Ik snap dat dit niet gemakkelijk voor je is."

De woorden klinken alsof ze ze lang heeft bewaard. Niet ingestudeerd, niet op die gladde, te-voorbereide manier van mensen die zeggen wat ze denken dat je wilt horen. Ze klinken eerder als iets wat ze heeft vastgehouden tot haar vingers er pijn van deden en ze het niet langer kon vasthouden.

Ik zeg niets.

"Een nieuwe stad," gaat ze verder. "Op jouw leeftijd. Na alles." Ze stopt. Begint opnieuw. "Ik weet dat het niet is wat jij zou hebben gekozen."

Er flakkert iets op in mijn borst. Een bekende hitte. Nee, wil ik zeggen. Het is niet wat ik zou hebben gekozen. Ik heb

niks gekozen. Jij hebt gekozen. Jij hebt altijd gekozen en ik sta hier met lege handen en jij rijdt gewoon door.

Maar dan kijk ik.

Ik weet niet waarom ik het doe. Misschien omdat ik de gewone volgorde van dingen al zo lang heb afgewerkt dat er niets anders overblijft. Ik kijk naar de achteruitkijkspiegel. Naar haar gezicht daarin, dat kleine rechthoekige fragment van haar, en ik zie iets wat ik de afgelopen maanden niet heb willen zien.

Lijnen. Geen rimpels - ze is pas tweeënveertig - maar lijnen, ingegraven op plekken waar ze vier maanden geleden nog niet zaten. Bij haar mondhoeken. Tussen haar wenkbrauwen. Een soort trekken in haar kaak, alsof ze haar tanden op elkaar houdt en dat al zo lang doet dat de spieren zich daarop hebben aangepast. Haar ogen zijn op de weg gericht, maar ze zijn dof. Niet moe of slaperig, eerder zoals glas dat zijn glans heeft verloren. Zoals iets wat van binnenuit is gedooft.

Ik kijk naar haar pijn en het is alsof ik in een spiegel kijk.

Dat is het wat me de adem beneemt. Niet haar verdriet op zich - dat wist ik, op een abstracte, niet-aangeraakte manier. Maar dit. Dit concrete, zichtbare bewijs dat ze ergens woont waar het even koud en even donker is als de plek waar ik de afgelopen maanden in heb rondgelopen. We hebben dat beiden gedaan, apart, in hetzelfde huis, langs elkaar heen.

De hitte in mijn borst zakt niet weg. Maar hij verschuift iets. "Vertel me over het huis," zeg ik.

Ze kijkt even op. In de spiegel zie ik haar ogen en dan kijkt ze weer naar de weg.

"Wat wil je weten?"

"Gewoon. Hoe het is."

Ze haalt adem. Langzaam, door haar neus. "Oud," zegt ze.

"Echt oud, bedoel ik. Niet oud zoals bij ons thuis oud, met

formica en isolatieproblemen." Ze maakt een geluid dat bijna een lach is, bijna. "Dit huis is van voor de eeuwwisseling."

"Hoe voor?"

"Ergens rond 1880, denkt Diane. Ze weet het niet precies." Ze wipt even haar schouder op. "In New Orleans houden ze dat soort dingen niet altijd goed bij."

Diane. Mijn tante. Ik heb haar drie keer gezien in mijn leven, voor zover ik me kan herinneren. Eén keer op een familiefeest toen ik zes of zeven was, en ze me een biljet van tien dollar had gegeven zonder reden en was weggelopen voor ik iets kon zeggen. Eén keer bij oma's begrafenis, vier jaar geleden, waar ze de hele dienst achteraan had gezeten en meteen erna was vertrokken. En één keer, vaag, nog eerder - een zomervakantie misschien, een barbecue in een achtertuin die ik niet kan plaatsen. Ze heeft het gezicht van mijn moeder maar dan scherper, harder ergens, alsof ze uit hetzelfde materiaal zijn gemaakt maar door andere handen gevormd.

"Hoe ver woont ze van ons vandaan?"

"Vier straten. Misschien vijf." Mijn moeder tikt met een vinger op het stuur, een keer, twee keer. "Ze heeft het huis voor ons geregeld. Diane kende de eigenaar, of de makelaar, ik weet niet precies hoe het gegaan is. Het was snel, en het was..." Ze stopt even. "Het was wat we konden doen."

Ik begrijp wat ze niet zegt. We konden niet blijven. Of ze kon niet blijven, en ik ben wat ze meeneemt, haar enige tastbare bagage. En Diane heeft een uitweg geboden en mijn moeder heeft die met beide handen aangepakt, zonder te vragen of ik ook wilde vluchten of dat ik liever was gebleven om te branden.

Maar ik zeg dat niet.

"Had je contact met haar?" vraag ik in plaats daarvan. "Al die tijd? Met Diane?"

Het duurt even voor ze antwoordt. "We hebben elkaar niet veel gezien de afgelopen jaren. Dat weet je." Een korte stilte. "Maar ze heeft gebeld. Na... ze heeft gebeld. En we hebben meer gepraat in de maanden daarna dan in de tien jaar daarvoor."

Ze kijkt even weg van de weg, naar links, naar iets wat ik niet kan zien. "We waren vroeger close. Als kinderen. Ze was twee jaar ouder en ze wist altijd precies wat ze wilde, altijd al. Ze is naar New Orleans gegaan en is er nooit meer weggegaan." Er glijdt iets over haar gezicht. "Ik miste haar altijd. Dat had ik haar nooit verteld."

En dan - zo klein dat ik het bijna mis, zo snel dat ik even denk dat ik het me verbeeld - licht er iets op in haar ogen. Een fractie maar. Als een vlam die in de wind beschermd wordt door iemands holle handen, klein en wankel maar aanwezig. Ze denkt aan iets. Aan hen samen, vermoedelijk. Aan een tijd die voor mij bestaat, als een abstract gegeven maar voor haar leeft in geuren en stemmen en specifieke middagen.

Ik kijk er naar en zeg niets, omdat ik bang ben dat als ik iets zeg het weer zal doven.

Het duurt maar even. Dan trekt haar gezicht zich weer samen, wordt het weer het gezicht van de afgelopen vier maanden, strak en beheerst en vermoeid. Maar het was er. Het was er echt.

Ik draai me terug naar het raam.

Buiten is het landschap opnieuw veranderd. De lucht hangt nu laag en vochtig, bijna tastbaar. De bomen zijn anders - breder, met meer mos, de takken hangen naar beneden op een manier die me doet denken aan iets wat ik niet meteen kan benoemen. Er is meer water zichtbaar,

weerspiegelingen tussen de struiken, stilstaand en donker. Alles is groener en troebeler tegelijk.

Ik ben het er nog steeds niet mee eens. Ik ben nog steeds boos, maar de boosheid heeft een iets andere textuur gekregen. Minder scherp aan de rand. Of misschien ben ik gewoon te moe om er zo hard tegenaan te drukken.

Ik denk aan het huis. Oud, had ze gezegd. Van voor de vorige eeuwwisseling. Ik probeer me voor te stellen hoe dat eruitziet. Hoog, misschien, met een veranda, zoals de huizen die ik weleens in films heb gezien. Maar het beeld wil niet goed scherpstellen. Het blijft wazig. Een silhouet zonder details.

"Caleb," zegt mijn moeder nog een keer, zachter nu.

"Ja."

"Het komt goed."

Ik weet niet of ze dat gelooft. Ik weet niet of ik het geloof. Maar ik kijk weer naar de spiegel en zie hoe haar kaken zich een klein beetje ontspannen, hoe de lijn tussen haar wenkbrauwen iets minder diep is dan een minuut geleden, en ik denk: misschien is dat voorlopig genoeg.

"Oké," zeg ik.

Buiten glijdt het land verder voorbij. Het water tussen de bomen weerspiegelt de bewolkte lucht. Alles ruikt, vermoed ik - al kan ik het vanuit de auto niet ruiken - naar iets nats en iets ouds en iets wat ik nog niet ken.

3.

Daar is het dan.

Dat is het eerste wat ik denk als we de straat in rijden, mijn moeder vaart mindert en ik rechtop ga zitten om door de voorruit te kijken. Het staat er gewoon, tussen de andere huizen, alsof het er altijd al was en altijd zal zijn, alsof het zich niets aantrekt van het feit dat wij er nu naartoe rijden met onze dozen en onze stilte en onze kapotte manier van samenzijn.

Het is oud, dat zie ik meteen. Maar niet oud zoals ik had gevreesd - niet schots en scheef en vermoeid, niet het soort oud waar je naar kijkt en denkt: hier gaat iets mis. Het is oud zoals dingen oud kunnen zijn als ze goed zijn onderhouden en misschien ook een beetje geluk hebben gehad. Twee verdiepingen, houten gevelbekleding in een kleur die ooit wit is geweest en nu iets is geworden wat dichterbij ivoor zit, of gebroken room, of de kleur van dingen die lang in de zon hebben gelegen. Een dak met een lichte overhang. En ervoor - breed genoeg dat er stoelen op zouden passen, er staan ook stoelen op - een veranda.

Op de veranda staan potten. Veel potten. Grote en kleine, terracotta en geglazuurd, op de vloer en op de balustrade, en uit al die potten groeien planten in verschillende stadia van weelderigheid. Varens die hun bladeren in lange slierten laten hangen. Iets met donkerpaarse bloemen waarvan ik de naam niet weet. Een klimplant die zijn weg heeft gevonden langs de rechterhoek van de veranda omhoog, naar het dak, alsof hij langzaam het huis in bezit neemt en het huis dat prima vindt.

Het ziet er niet verwaarloosd uit. Dat is wat me verbaast. Het ziet eruit alsof iemand ervan houdt.

Mijn moeder zet de motor af. In de plotselinge stilte hoor ik de klik van het afkoelende metaal, het tikken van de motor

die tot rust komt, en dan - buiten, door het glas - het geluid van de straat. Cicaden, of iets wat erop lijkt. Vogels die ik niet herken. Ergens verderop een auto die passeert. De lucht die anders klinkt dan thuis, voller, alsof ze meer bevat dan lucht zou moeten bevatten.

Thuis.

Ik denk aan onze straat. De tegels op het voetpad voor ons huis die altijd een beetje omhoog stonden door de wortel van de kastanjeboom. De burens aan de rechterkant met hun hond die elke ochtend blafte. De manier waarop het licht in de winter vroeg wegviel en de straat dan oranje kleurde van de lantaarns. Ik mis het als een stomp in mijn maag, snel en hard. Ik bijt op mijn wang en zeg niets.

"We zijn er," zegt mijn moeder.

We stappen uit. Na al die uren is het bijna een fysieke schok. De lucht die op me afkomt is warm en zwaar op een manier die ik niet ken van thuis, een warmte met gewicht, met vocht erin, met een geur van aarde en iets bloeiends en iets wat ik niet kan thuisbrengen. Ik strek mijn armen boven mijn hoofd, voel mijn ruggengraat kraken op drie plekken, strek mijn benen. Mijn moeder doet hetzelfde aan de andere kant van de auto, met haar handen in haar zij, haar gezicht omhoog naar de lucht.

"Pak jij de doos met het koffiezetapparaat?" zegt ze.

"Keuken, hij staat bovenop."

Ik vis de doos uit de kofferbak. Hij is zwaarder dan ik verwacht, Naast het koffiezetapparaat zitten er blijkbaar ook nog andere dingen in. Ik hoor iets rammelen wat glazen zouden kunnen zijn en ik draag hem naar de deur terwijl mijn moeder al op de veranda staat.

Voor de deur is een klein plateau van verweerde planken, en daarop, links van de deurmat, staat een gargoyle. Klein, van steen of iets wat erop lijkt, niet groter dan mijn vuist. Hij zit gehurkt met zijn vleugels half uitgevouwen en kijkt

me aan met een gezicht dat de ontwerper waarschijnlijk dreigend had bedoeld maar dat meer weg heeft van een kat die net wakker is geworden. Mijn moeder tilt hem op, pakt de sleutel eronder vandaan, en geeft hem aan mij. Ik kijk even naar de gargoyle. De gargoyle kijkt terug. "Diane," zegt mijn moeder, als verklaring voor alles.

Ik doe de deur open.

Ik had bedompt verwacht. Ik had verwacht dat de lucht me tegemoet zou komen zoals de lucht van oude huizen dat doet - muf, afgesloten, de geur van de afwezigheid van mensen. Ik had me erop voorbereid om het te verdragen. Maar het is niet bedompt.

Het is licht.

De gang die ik binnenloop is smal maar hoog, met een plafond dat hoger is dan ik had verwacht. Aan de linkerkant hangt een spiegel met een verguld frame, gebarsten op één hoek maar intact, en ernaast een kapstok van donker hout. De vloer is van planken, breed en donker, en ze kraken een beetje als ik erop loop. Niet op een verontrustende manier, eerder op de manier van iets wat al lang bestaat en zijn eigen geluid heeft gevonden.

En de kleuren.

Ik loop de woonkamer in en blijf staan.

De muren zijn niet wit. Ze zijn warm okergeel, de kleur van honing als het licht erdoorheen schijnt, en tegen die achtergrond staan meubels in donkerrood en diepgroen en een stoel in een stof met een patroon dat ik alleen kan omschrijven als wild - bloemen en bladeren door elkaar, blauw en oranje en iets dat bijna goud is. Er liggen kleden op de vloer. Planten staan door elkaar op de vensterbank en in de hoeken. Aan de muur een paar ingelijste prenten, botanische afbeeldingen van bloemen en planten met Latijnse namen eronder.

Ik wil het niet. Ik heb besloten om het niet te willen. Maar het bevalt me.

Er zit iets in deze kamer wat ik lang niet heb gevoeld. Niet geluk, niet precies, eerder de mogelijkheid van iets. Alsof de kamer zelf ervan overtuigd is dat het leven hier door kan gaan, dat er gegeten kan worden en gelachen en gezwegen op een goede manier, en dat die overtuiging zo lang in de muren zit dat je hem bijna kunt inademen.

En dan schiet het door me heen.

Mijn vader zou deze kleuren geweldig hebben gevonden. Het komt snel, maar het laat een plek achter die tegelijk warm en rauw aanvoelt. Hij had vast vrolijk over een gele muur gepraat. Hij had die stoel aangewezen en iets gezegd wat me aan het lachen had gemaakt. Hij had op zijn knieën gezeten bij de planten op de vensterbank en gevraagd hoe ze heten. Ik kan het zo zien. Ik kan hem zo zien, concreet en precies, in een kamer waarin hij nooit is geweest en nooit zal zijn.

“Diane heeft de juiste meubels gekocht. Precies wat ik had aangegeven. Zet de doos maar neer en geef jezelf een rondleiding.”

Ik schrik. Ik was even vergeten dat zij er ook nog is, maar ineens staat ze naast me en kijkt om zich heen.

Ik knik, zet de doos neer en loop verder.

De keuken is kleiner dan de onze thuis maar handig ingedeeld, met open planken langs één muur waarop al aardewerk staat - groen geglazuurd, niet helemaal gelijkmatig, het soort dat met de hand is gemaakt. Een fornuis dat oud is maar schoon. Een raam boven het aanrecht dat uitkijkt op de zijkant van het buurhuis en een smalle strook tuin daartussen.

Ik loop terug naar de gang en ga de trap op. De treden zijn breed en de leuning wiebelt een beetje als ik hem vastpak. Boven is een overloop met vier deuren.

De eerste deur is een badkamer. Klein, functioneel. De tegels zijn oud, wit met zwarte randen, een patroon dat ik in musea heb gezien maar niet in huizen waar mensen echt in wonen. Een van de tegels bij de douche heeft een scheur, als een haarvaatje. De spiegel boven de wastafel heeft een houten lijst en is schoon.

De tweede deur is de slaapkamer van mijn moeder. Ik kijk alleen maar even, doe de deur meteen weer dicht. Dit is haar plek.

De derde deur is een hok, nauwelijks groter dan een kast, met een wasmachine en een droger op elkaar gestapeld en een plank erboven voor wasmiddel en dat soort dingen. Praktisch. Diane heeft erover nagedacht.

De vierde deur.

Mijn slaapkamer.

Ik duw hem open en stap naar binnen en de ruimte komt me tegemoet - groot, groter dan mijn kamer thuis, met een plafond dat schuin afloopt aan de rechterkant maar hoog genoeg is dat ik er rechtop onder kan staan. Er staat een bed, al opgemaakt met een donkerblauwe spreid, een bureau bij het raam, en een kast tegen de muur. Het is genoeg, meer heb ik niet nodig.

Ik loop naar het raam.

Beneden, achter het huis, is geen nette tuin. Er is grond, en op die grond groeit van alles met een eigen wil.

Woekerende struiken die hun takken in alle richtingen steken. Bomen waarvan de wortels de grond hebben opgeduwd. Tussen de bebouwing in zijn overwoekerde stukken grond die van niemand lijken te zijn, of van iedereen. Kleine bosjes en struikgewassen die zich snel uitbreiden in dit klimaat, die lijken te groeien terwijl je ernaar kijkt. En water - er loopt iets van een greppel of sloot langs de rand van het perceel, donker en stil, en verderop nog een, en ergens tussen de struiken het

glinsteren van iets breder. Kanalen, misschien. Drainage. Het soort water dat er altijd is in een stad die eigenlijk niet had mogen bestaan op de plek waar ze bestaat.

Ik kijk er een tijdje naar.

Het is niet mooi, niet op de voor de hand liggende manier. Maar het is iets. Het heeft een textuur, een eigenaardigheid, een gevoel alsof het zijn eigen regels heeft en zich niets aantrekt van wat erbuiten wordt afgesproken.

Mijn vader had me dat geleerd. Niet in grote woorden - hij was niet iemand van grote woorden - maar in kleine dingen. In de manier waarop hij een mislukte vakantie had omgedraaid door te zeggen: goed, wat is er dan wél? In de manier waarop hij altijd een reden vond om door te gaan als het tegengaat, niet door het tegen te gaan maar door het anders te bekijken. Je weet nooit van tevoren welk deel het beste deel wordt, had hij een keer gezegd, over iets wat ik me niet meer herinner. Maar de zin is gebleven.

Je weet nooit van tevoren welk deel het beste deel wordt. Ik kijk naar de woekerende struiken, naar het stille water, naar de lucht die boven dit alles hangt, zwaarder en voller dan ik ooit heb meegemaakt.

Ik beloof mezelf niets groots. Ik beloof mezelf niet dat het goed komt, of dat ik dit geweldig zal vinden, of dat de boosheid zal verdwijnen als sneeuw voor de zon. Maar ik beloof mezelf dat ik zal zien waar het schip strandt.

Beneden hoor ik mijn moeder, de doos op de keukentafel zetten die ik al had neergezet, en dan haar stem - niet tegen mij, ze is aan het bellen, waarschijnlijk Diane - en het geluid ervan stijgt op door de vloer en de muren van dit oude huis alsof het al weet hoe het hier moet klinken.

Ik blijf nog even bij het raam staan.

Buiten beweegt er iets in de struiken. Waarschijnlijk de wind.

4.

Twee weken.

Veertien dagen in een huis dat nog niet van mij is. Veertien dagen met een matras dat ik langzaam mijn eigen geur geef en muren die ik nog niet ken. Veertien dagen kijken door dat raam naar de woekerende struiken en het stille water en de lucht die altijd te zwaar is.

Ik heb een systeem ontwikkeld. 's Ochtends vroeg naar beneden, koffie pakken voor mijn moeder wakker is, terug naar boven voor ze naar de keuken komt. Niet omdat ik haar niet wil zien, maar omdat de ochtenden nog het moeilijkst zijn. 's Ochtends ontbeten we altijd samen voor we aan de dag begonnen. 's Avonds eten we wel samen. We zeggen tijdens de maaltijd de dingen die gezegd moeten worden, en dan trekt iedereen zich terug. Overdag is er een soort wapenstilstand.

Ik heb boeken gelezen die ik al kende. Ik heb naar het plafond gestaard. Ik heb een keer geprobeerd een brief te schrijven aan mijn vriend Danny thuis, maar na drie zinnen heb ik het papier dubbel gevouwen en in de prullenbak gegooid.

Het is een bestaan. Het vult de tijd.

Maar vandaag kan ik niet vluchten. Ik zit aan de keukentafel met een kom cornflakes die ik niet echt wil en een glas sinaasappelsap dat ik alleen heb ingeschonken zodat het eruitziet alsof ik iets doe. Mijn moeder zit tegenover me met haar handen om een koffiemok. Diane zit aan het hoofd van de tafel - ze is vroeg, eerder dan anders, ze heeft al toast gegeten en een half leeggedronken glas water voor zich - en ze heeft de energie van iemand die al een beslissing heeft genomen voor ze de kamer binnenkwam.

Diane is groter dan mijn moeder. Niet langer, maar meer aanwezig, op een manier die moeilijk te omschrijven is. Ze

neemt ruimte in op een manier die niet agressief is maar ook niet te vermijden. Haar haar is donkerder dan dat van mijn moeder, met grijze strepen erin die ze niet probeert te verbergen, en ze draagt altijd oorbellen, grote dingen, altijd andere. Vandaag zijn het hoepels van donker hout.

Ze kijkt me aan.

Ik kijk snel naar mijn cornflakes.

"Caleb," zegt ze.

Hier komt het.

"Je bent hier nu twee weken."

Ik beweeg mijn lepel door de melk. De cornflakes zijn al zacht.

"Je kan je niet de hele zomervakantie opsluiten op je slaapkamer." Ze zegt het niet onaardig. Ze zegt het op de toon van iemand die een feit benoemt, zoals je zegt dat het buiten regent of dat de melk op is. "Trevor neemt je vandaag mee. De stad in."

Trevor. Haar zoon. Een jaar jonger dan ik, zestien, met zijn moeders energie maar dan nog ongepolijst. Ik heb hem twee keer gezien sinds we hier zijn. De eerste keer had hij me een knikje gegeven vanuit de deuropening. De tweede keer had hij gevraagd of ik voetbal speelde. Ik had gezegd van niet. Hij had geknikt en was weggelopen. Hij leek me niet onaardig. Maar niet-onaardig is niet hetzelfde als zin hebben.

Ik doe mijn mond open.

"Nee," zegt mijn moeder.

Ik kijk haar aan.

"Je gaat." Ze zet haar mok neer. Er is iets in haar stem, niet hard, maar vastberaden op een manier waar geen ruimte in zit. "En zoek meteen een baantje. Het wordt tijd."

Ik wil iets zeggen. Er is van alles wat ik zou kunnen zeggen - dat ik niemand ken, dat ik geen zin heb, dat ik er niet om heb gevraagd hier te zijn, dat twee weken niets is, dat ik

nog aan het bijkomen ben van de tien uur autorijden en de vier maanden voor die tien uur en dat ik het recht heb om even niemand te willen zijn op een slaapkamer die nog niet van mij is. Er is van alles.

Maar ik denk aan de spiegel in de auto. Aan haar doffe ogen en de lijnen bij haar mondhoeken. Aan het kleine vlamme ding dat even oplichtte toen ze over Diane praatte.

Ik denk aan wat ik mezelf heb beloofd.

Ik schuif mijn stoel naar achteren. trek mijn schoenen aan zonder iets te zeggen en loop naar buiten.

Het huis van Diane is vier straten verderop, zoals mijn moeder had gezegd, maar in New Orleans zijn vier straten anders dan vier straten thuis. De stoepen zijn smaller en ongelijker, de wortels van bomen hebben het beton in de loop der jaren omhoog geduwd in golvende heuveltjes waar je op moet letten als je niet wil struikelen. De huizen staan dichter op elkaar. Alles is groener, op een weelderige, enigszins overweldigende manier, alsof de planten hier een besluit hebben genomen en de stad aan het terugwinnen zijn, centimeter voor centimeter.

Trevor staat al buiten.

Hij leunt met zijn rug tegen de gevel van zijn huis, zijn armen over elkaar, en als hij me ziet aankomen trekt hij zijn wenkbrauwen op. Hij heeft het haar van zijn moeder, donker en een beetje te lang voor zijn gezicht, en hij draagt een t-shirt van een band waarvan ik de naam niet herken.

"Zo," zegt hij. "Dus jij zit verplicht met mij opgescheept."

Ik blijf staan. "Jij ook met mij."

Hij kijkt me even aan. Dan knikt hij, één keer, alsof we iets hebben vastgesteld. "Fair enough." Hij duwt zich van de muur af. "Kom."

We lopen. Trevor loopt iets voor me uit, niet zo ver dat het onbeleefd is, maar genoeg dat ik begrijp dat hij de weg

kent en ik niet.

Het is warm. Natuurlijk is het warm - het is hier altijd warm, dat heb ik inmiddels begrepen - maar het is ook de warmte van iets wat al uren bezig is, een warmte die vroeg is opgestaan. De lucht ruikt naar iets wat ik nog steeds niet kan benoemen. Ik heb er al twee weken naar gezocht, een woord, maar het bestaat misschien niet in mijn vocabulaire.

"Hoe is het hier?" vraag ik. "Leven in New Orleans."

Trevor haalt zijn schouders op. "Gewoon."

"School?"

"School is school, man." Hij schopt een steentje van het trottoir. "Saai." Hij denkt even na. "De leraar wiskunde is niet slecht. De rest is gewoon." Hij kijkt me even aan.

"Waar zat je hiervoor op school?"

Ik noem de stad. Hij knikt alsof hij weet waar het is, maar ik weet niet of dat zo is.

"Kende je daar veel mensen?"

"Genoeg."

"Maar je bent weggegaan."

"Mijn moeder is weggegaan," zeg ik. "Ik ben meegenomen."

Hij reageert daar niet op, maar hij knikt weer, op een manier die aanvoelt als begrijpen zonder er woorden aan te willen geven. Dat waardeer ik meer dan ik verwacht had. We lopen een tijdje zonder iets te zeggen. Het is niet oncomfortabel, die stilte. Onverwacht.

"Is er iets te doen hier?" vraag ik.

"Hangt af van wat je wil doen." Hij steekt zijn handen in zijn zakken. "Als je van muziek houdt is het hier goed. Overal is muziek. Je loopt een hoek om en er staat iemand te spelen, gewoon zo, midden op straat." Hij haalt zijn schouders op. "Eten is goed. Als je van eten houdt. Mijn moeder kookt niet, maar er zijn genoeg plekken."

"Werk?"

Hij kijkt me aan. "Werk?"

"Baantje. Mijn moeder wil dat ik iets zoek."

"Oh." Hij denkt na. "Er zijn wel plekken. Toeristen komen hier de hele tijd, dus restaurants, winkels. Als je geluk hebt iets in de French Quarter." Hij kijkt me van opzij aan. "Ben je type om met mensen te werken?"

Ik denk erover na. "Geen idee."

"Eerlijk antwoord."

Weer een stilte. Mijn schoenen op het ongelijke beton, zijn schoenen naast de mijne, het ruisen van iets wat ik niet kan zien maar overal aanwezig is - de stad, de lucht, het gewicht van een plek die weet hoe oud ze is.

"Het went," zegt Trevor dan, zonder aanleiding, alsof hij een gedachte uitspreekt die hij al een tijdje in zijn hoofd heeft gehad. "Hier. Het went. Ik bedoel... ik ben hier geboren, ik ken niet anders. Maar ik heb vrienden die hierheen kwamen en het eerst vreemd vonden en nu zouden ze nergens anders heen willen."

"Hoe lang duurde dat?"

Hij denkt na. "Voor hen? Twee weken. Hooguit."

Ik zeg niets.

"Geef het een kans," zegt hij. En dan, alsof hij hoort hoe dat klinkt en er zelf een beetje van schrikt: "Of niet. Maakt mij niet uit."

Na een kwartier lopen verandert er iets.

Ik voel het voor ik het zie - een verschuiving in het geluid, in de luchtdruk bijna, alsof we iets naderen wat zijn eigen klimaat heeft. De straat wordt breder. Er komen meer mensen. Muziek, ergens, een trompet of iets wat erop lijkt, van een richting die ik niet kan bepalen.

En dan lopen we een hoek om en het is er ineens.

Ik blijf staan.

Trevor loopt nog twee stappen door voor hij merkt dat ik stil sta, en hij draait zich om en kijkt me aan met een

uitdrukking die ik niet goed kan lezen - iets tussen amusement en begrip, en misschien ook iets van trots, op een manier die hij zelf waarschijnlijk niet zou erkennen.

Ik kijk.

Ik weet niet wat ik zie.

5.

De stad komt niet op me af.

Ze staat er gewoon. Ze wacht niet op me, ze verwelkomt me niet, ze doet helemaal niets. En toch is het eerste wat ik voel als we die hoek omslaan iets wat op herkenning lijkt, en dat klopt niet, want ik ben hier nog nooit geweest. De straat voor ons is breed en onregelmatig, met bomen waarvan de stammen zo dik zijn dat ik mijn armen er niet omheen zou kunnen slaan. Ze groeien door het trottoir heen, letterlijk, het beton heeft zich jarenlang gewoon naar hen gevoegd, heeft gecapituleerd. De wortels liggen deels bloot als de ruggengraat van iets wat onder de grond leeft en zich uitrekt. Boven ons raken de kruinen elkaar bijna, vormen een tunnel van groen waaronder het licht anders valt - gefilterd, gebroken, in beweging, zelfs als er geen wind is.

"Kom," zegt Trevor, en hij loopt.

Ik loop achter hem aan.

De huizen hier zijn anders dan in onze straat. Groter en ook kleiner tegelijk, op een manier die ik niet meteen begrijp. Ze staan dicht op elkaar, maar ze hebben allemaal iets eigenzinnigs - een kleur die niemand in zijn volle verstand zou kiezen en die toch perfect is, een veranda die tot op de stoep doorloopt, luiken in een tint die alleen in deze stad bestaat, ergens tussen groen en grijs en het water van een rivier. Ijzeren balkons op de eerste verdieping, sierlijk en zwart, met planten erop en soms wasgoed en soms een stoel waarop niemand zit maar die er zo staat dat je weet dat er straks iemand zit.

"Dat daar is een guesthouse," zegt Trevor, met een hoofdbeweging naar een smal gebouw met een bordeaux rode voordeur. "En dit is een bar, maar die gaat pas om elf uur open, geen idee waarom. En dat," hij wijst naar een veranda waarop een vrouw in een schommelstoel zit en